

ΕΤΟΣ 69ον

27 'Ιουνίου 2021

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3552)

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΑΓΓΕΛΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Συνήθως οί περισσότεροι άνθρωποι για νά ακολουθήσουν ένα πρόσωπο, μιά ιδέα ή μιά στάση ζωής, άκόμη καί μιά ομάδα, είτε πολιτική, είτε κοινωνική, είτε θρησκευτική, είτε άθλητική, έλκύονται άπό κάποιες ύποσχέσεις. Αútές έχουν νά κάνουν άλλοτε μέ τό συμφέρον, άλλοτε μέ τίς άνάγκες καί άλλοτε μέ τίς ιδέες καί τίς προσδοκίες τών όσων καλούνται νά ακολουθήσουν.

Τά κριτήρια του κόσμου

Τό συμφέρον είναι άμεσα ύλοποιήσιμο. Άκολουθούμε αυτούς πού μäs υπόσχονται ότι θά έκπληρώσουν τίς έπιθυμίες μας, αυτούς πού θά μäs βοηθήσουν νά περάσουμε καλύτερα στή ζωή μας, νά αναδειχθούμε, νά γίνουμε έπιτυχημένοι. Έξίσου ύλοποιήσιμη είναι καί ή έκπλήρωση τών άναγκών μας. Οί άνθρωποι έχουνε άνάγκη τής τροφής καί τής έπιβίωσης, αλλά καί τής καταξίωσης καί τής άποδοχής καί τής άγάπης, κάποτε καί τής έξουσίας. Τέλος, ύπάρχει καί ή έκπλήρωση τών προσδοκιών. Αútές συνήθως πηγάζουν καί άπό τίς ιδέες. Άκολουθούμε πρόσωπα, τά όποια υπόσχονται ότι θά πραγματοποιήσουν ιδέες καί νοοτροπίες για εύρύτερους μετασηματισμούς σέ επίπεδο κοινωνίας καί ζωής, πού θά βοηθήσουν τόν κόσμο καί έπομένως καί έμäs, νά ζήσουμε διαφορετικά, μέ βάση κριτήρια καί άξίες. Γι' αυτόν τόν λόγο καί οί άνθρωποι δέν είμαστε πάντοτε σταθεροί σέ όσους ακολουθούμε. Τούς δοκιμάζουμε όσον άφορά στήν άξιοπιστία καί στή συνέπεια στά όσα διακηρύττουν καί στά όσα πράττουν. Εύκολα μεταβάλλουμε προτιμήσεις, γιατί διαπιστώνουμε πώς δέν εκπληρώνουν είτε γιατί δέν θέλουν είτε γιατί δέν μπορούν τά συμφέροντα, τίς άνάγκες καί τίς προσδοκίες μας.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ια' 33 - ιβ' 2)

Άς τρέχουμε μέ ύπομονή τόν δρόμο τής ζωής

Αδελφοί, οί Άγιοι πάντες δια πίστεως κατηγονίσαντο βασιλείας, εργάσαντο δικαιοσύνην, επέτυχον έπαγγελιών, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβησαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ένεδυναμώθησαν από άσθενείας, εγενήθησαν ισχυροί έν πολέμω, παρεμβολάς έκκλιναν άλλοτριών· έλαβον γυναίκες έξ άναστάσεως τούς νεκρούς αυτών· άλλοι δέ έτυμpanίσθησαν, ου προσδεξάμενοι τήν απολύτρωσιν, ίνα κρείττονος άναστάσεως τύχωσιν· έτεροι δέ έμπαιγμών και μαστιγων πείραν έλαβον, έτι δέ δεσμών και φυλακής· έλιθάσθησαν, έπρίσθησαν, έπειράσθησαν, έν φόνω μαχαίρας απέθανον, περιήλθον έν μηλωταίς, έν αιγείοις δέρμασιν, ύστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ών ουκ ήν άξιος ό κόσμος, έν έρημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαιόις και ταίς όπαίς τής γής. Και ουτοι πάντες μαρτυρηθέντες δια τής πιστεως ουκ έκομίσαντο τήν έπαγγελίαν, του Θεου περι ήμών κρείττόν τι προβλεψαμένου, ίνα μη χωρίς ήμών τελειωθώσι. Τοιγαρούν και ήμείς, τοσουτον έχοντες περικείμενον ήμίν νέφος μαρτύρων, όγκον αποθέμενοι πάντα και τήν εύπερίστατον άμαρτίαν, δι' ύπομονής τρέχωμεν τόν προκείμενον ήμίν άγώνα, άφορωόντες εις τόν τής πιστεως άρχηγόν και τελειωτήν Ίησουν.

Τό νόημα τής αιωνιότητας

Στή ζωή τής πίστης έχουμε και εκεί ύποσχέσεις, έπαγγελίες. Μόνο πού δέν τίς δίνουν οί άνθρωποι, αλλά ό Θεός. Αυτοί πού άκολουθοουν τόν Θεό γιατί έμπιστεύονται τίς έπαγγελίες του, γίνονται οί Άγιοι. Και οί Άγιοι «πέτυχαν τήν πραγματοποιήση των ύποσχέσεων του Θεου» (Έβρ. 11,33), διότι γνώριζαν ποιές είναι, τίς αποδέχτηκαν και άγωνίστηκαν γι' αυτές.

Οί έπαγγελίες του Θεου δέν έχουν νά κάνουν μέ τήν καθημερινότητα, τά συμφέροντα, τίς άνάγκες, τίς προσδοκίες για τό σήμερα. Είναι έπαγγελίες πού φέρουν τό νόημα τής αιωνιότητας. Αντί για τήν ικανοποίηση του πρόσκαιρου συμφέροντος ό Θεός ύπόσχεται τή στενή και τεθλιμμένη πύλη, τήν όδό τής θυσίας, τής άσκησης, τής έγκράτειας, τής ολιγάρκειας, άκόμη και τήν όδό τής στέρησης. Όποιος πιστεύει, γνωρίζει ότι ή ζωή του δέν θά πορευτεί κατά πώς ή ανθρώπινη έπιθυμία για πλατιά όδό άπόλαυσης και εύθυμίας ζητεί, αλλά θά είναι έτοιμος για θυσία, ή όποία θά καταξιώνεται από τή χαρά τής πίστης. Η χαρά φέρει μέσα της και τή λύπη, διότι δέν έκπληρώνονται τά συμφέροντα. Όμως αυτός πού άκούει και αποδέχεται τίς έπαγγελίες του Θεου γνωρίζει ότι

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, οἱ Ἅγιοι Πάντες μέ τήν πίστη κατέλυσαν βασιλεία, ἐπέδειξαν δικαιοσύνη, πέτυχαν τήν πραγματοποίηση τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, φίμωσαν τά στόματα λεόντων, ἔσθησαν τή δύναμη τῆς φωτιᾶς, διέφυγαν ἀπό τή σφαγή, θεραπεύθηκαν ἀπό ἀρρώστιες, ἀναδείχθηκαν ἰσχυροί στόν πόλεμο, ἔτρεψαν σέ φυγή τά στρατεύματα ἐχθρῶν· πολλές γυναῖκες πῆραν πίσω τούς νεκρούς τους, πού ἀναστήθηκαν· ἄλλοι βασανίστηκαν μέ τό τύμπανο μέχρι θανάτου, καί δέν δέχθηκαν τήν ἀπελευθέρωση, γιά νά πετύχουν τήν ἀνάσταση σέ καλύτερη ζωή· ἄλλοι δοκίμασαν ἐξευτελισμούς καί μαστιγώσεις, καί ἀκόμη περισσότερα δεσμά καί φυλακίσεις· λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, ὑπέστησαν βασανιστήρια, θανατώθηκαν μέ μαχαίρι, περιπλανήθηκαν ντυμένοι μέ δέρματα προβάτων, μέ δέρματα κατσικιῶν, ὑπέστησαν στερήσεις, θλίψεις, κακουχίες, —τέτοιων ἀνθρώπων δέν εἶναι ἄξιος ὁ κόσμος—, περιπλανώμενοι σέ ἐρήμους καί σέ βουνά καί σέ σπήλαια καί στίς τρύπες τῆς γῆς. Καί ὅλοι αὐτοί, μολονότι εἶχαν καλή μαρτυρία γιά τήν πίστη στόν Θεό λόγω τῆς πίστεώς τους, ἐντούτοις δέν πέτυχαν τήν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεως (περί τῆς μέλλουσας ζωῆς), καθόσον ὁ Θεός εἶχε προβλέψει κάτι ἀνώτερο γιά ἐμᾶς, γιά νά μή σωδοῦν, δηλαδή, χωρίς ἐμᾶς. Γι' αὐτό λοιπόν καί ἐμεῖς, ἀφοῦ ἔχουμε γύρω μας ἕνα τόσο μεγάλο νέφος δικαίων (τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης), οἱ ὅποιοι εὐαρέστησαν στόν Θεό, ἄς ἀποβάλουμε κάθε περιττή μέριμνα καί τήν ἁμαρτία πού καιροφυλακτεῖ, καί ἄς τρέξουμε μέ ὑπομονή στόν ἀγώνα πού ἔχουμε μπροστά μας, ἔχοντας διαρκῶς προσηλωμένα τά μάτια μας στόν ἀρχηγό καί τελειωτή τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦ.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τό συμφέρον του εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, ἀκόμη καί μέσα ἀπό τόν πόνο τῆς θυσίας.

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ Θεός δέν ὑπόσχεταί τήν ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν μας, ἀλλά τήν ὑπέρβασή τους. Κι αὐτό γίνεται διά τῆς ἀγάπης, τόσο πρὸς ἐκεῖνον ὅσο καί πρὸς τόν πλησίον. Ἡ σχέση μέ τόν Θεό μᾶς δείχνει ὅτι μόνο μία ἀνάγκη ὑπάρχει πραγματικά· αὐτή τῆς ἀγάπης. Καί ὅποιος ἀγαπᾶ, μπορεῖ καί δίνεται. Γιά νά γευθεῖ μέσα ἀπό τή χαρμολύπη τῆς ὑπομονῆς, τῆς ὑπακοῆς, τοῦ σταυροῦ, τῆς δοτικότητος, ἀκόμη καί χωρίς καμία ἀνταπόδοση, οὔτε καν ἠθική, ὅτι τό χρέος ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τοῦ συνανθρώπου γεμίζει τήν ὑπαρξη δύναμη ὥστε νά μπορεῖ νά διακρίνει τά οὐσιώδη καί αὐτά πού διαρκοῦν.

Τέλος, ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ ἔχει νά κάνει μέ τήν ὑπόσχεση τῆς Ἀνάστασης. Δηλαδή τῆς αἰώνιας ζωῆς, μέ τήν ὁποία ἡ παρούσα δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ. Γι' αὐτό καί εἶναι «τό νέφος τό περικείμενον τῶν μαρ-

27 Ιουνίου 2021: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Σαμψών όσιου τοῦ Ξενοδόχου († 530).

Ήχος: πλ. δ΄ – Έωθινόν: Α΄ – Άπόστολος: Έβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2 –

Εὐαγγέλιον: Μτθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 4 Ιουλίου, Β΄ Ματθαίου.

Άπόστολος: Ρωμ. β΄ 10-16 – Εὐαγγέλιον: Μτθ. δ΄ 18-23.

τύρων τοσοῦτον» (Έβρ. 12,1), διότι ἡ σχέση μέ τόν Θεό μᾶς βάζει σέ μία ἄλλη προοπτική. Αὐτή τῆς γνώσης καί τῆς βίωσης τοῦ νοήματος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ κατά Θεόν. Τά ὑπόλοιπα, τά ἀνθρώπινα, ὁ Ἅγιος χωρίς νά τά ἐγκαταλείπει, καθώς τόν κόσμο οἰκεῖ, τά θεωρεῖ στήν πραγματική τους ἀξία, δηλαδή ὡς προετοιμασία γιά τά κρείττονα.

Οἱ Ἅγιοι, τέκνα τοῦ Θεοῦ

Ἡ Ἐκκλησία, παρουσιάζοντας καί τιμώντας ὅλους τούς Ἅγίους της τήν Κυριακή μετά τήν Πεντηκοστή, δείχνει ὅτι ὁ δρόμος τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι καρπός τῆς «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι» ζωῆς, δηλαδή τῆς μετοχῆς στή ζωή τῆς πίστης στόν Χριστό καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δρόμου. Καί οἱ Ἅγιοι δέν ἐγκαταλείπουν ὅλους ἐμᾶς πού, λιγότερο ἢ περισσότερο, παραμένουμε προσκολλημένοι στήν ὁδό τοῦ συμφέροντος, τῆς ἀνάγκης, τῶν προσδοκιῶν. Στήν ὁδό πού καθιστᾶ τήν πίστη θρησκεία, ἐκπλήρωση ἀναγκῶν, ἐκζήτηση ἀνταμοιβῆς ἢ καί λύτρωσης ἀπό φόβους. Οἱ Ἅγιοι γίνονται καί παραμένουν τέκνα Θεοῦ. Αὐτό λείπει ὡς προτεραιότητα ἀπό ἕναν ἐκκοσμικευμένο καί ἀνθρωποκεντρικό πολιτισμό, ὁ ὁποῖος δέν μπόρεσε νά διακρίνει τά οὐσιώδη, ἴσως γιατί κι ἐμεῖς ἀποτύχαμε νά τά ζήσουμε ἢ τά διαστρεβλώσαμε μέσα ἀπό μιά λογική ἐξουσίας, ἄνεσης καί ἀδυναμίας νά συζητήσουμε μέ ταπείνωση, σεβασμό καί ἀφειδώλευτη ἀγάπη. Οἱ Ἅγιοι ἔδειξαν καί δείχνουν τόν δρόμο τῆς θυσίας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνάστασης. Καί μεσιτεύουν γιά τόν καθέναν μας. Ἄς τούς ἀκολουθοῦμε μέ χαρά, μέ τήν ἐλπίδα κι ἐμεῖς νά συμμετάσχουμε στό δικό τους νέφος, ὑπερβαίνοντας τό πρόσκαιρο, πού ἐνίστε γίνεται τόσο καταθλιπτικό, ὅπως στήν ἐποχή μας, ὅταν διακρίνεται ἡ ματαιότητά του γιά τούς πολλούς.

π. Θ. Μ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr